

NOVI TERMINI PREDAVANJ, SEMINARJEV IN DELAVNIC:

2. 4. 2005 – Naklo pri Kranju – Seminar – delavnica ČUDEŽNA MOČ PRAVE LJUBEZNI

4. 4. 2005 – Naklo pri Kranju – Tečaj javnega nastopanja PSIHORETORIKA

21. 5. 2005 – Seminar RAZKRITE SKRIVNOSTI ŽIVLJENJA

POZOR! Ta e-mesečnik je nevaren! Lahko vam spremeni življenje, zato dobro premislite, preden boste nadaljevali z branjem!

UVODNA MISEL E-MESEČNIKA

Avtor članka: **Roy Goreya**

KO MATI NARAVA KLIČE NA POMOČ

V teh pomladnih dneh, ko se Mati Narava prebuja iz zimskega spanja in ko so prvi zvončki, žafrani in trobentice pokukali iz zemlje, mi je spomin ušel na pomenljiv članek v časopisu Delo o uničevanju svetovnih vodnih bogastev (tudi Slovenija pri tem ni izjema). Da ne govorimo, koliko je še ostalih oblik onesnaževanja Matere Narave, ki vedno bolj trpi.

Obtoževanje velikih korporacij in razmišljanje, da gre pri vsem (tudi pri onesnaževanju) le za denar in korporativne dobičke, ne bi bilo ne ustvarjalno ne smiselno. V prvi številki **Brezplačnega e-mesečnika SKRIVNOSTI SVETA** si lahko preberete, kako vlade in korporacije zatirajo in zavirajo razvoj zastojne energije – energije, ki bi bila za okolje neoporečna in neškodljiva –, saj bi s tem izgubili ogromne dobičke.

Človekova osebna in duhovna rast ter čustvena stabilnost, ljubezen, sprejemanje sebe in drugih ... se začne tudi z negovanjem Matere Narave. Starodavna ljudstva, npr. Maji, Inki, Sumerci in Egipčani, so veliko bolj poznali kozmične zakone in se zavedali pomena skladnega sožitja z Materjo Naravo.

Še danes živeča indijanska ljudstva, ki so po naših merilih »primitivna«, a v resnici izjemno prosvetljena, razumejo marsikaj bolj kot mi. Prinašajo nam bogato duhovno dediščino, katere pa še nismo sposobni razumeti in doumeti v vsej njeni veličini in razsežnosti.

Vem, da bo prišel čas, ko bomo znali dojeti to bogato zakladnico znanja, le upam lahko, da takrat ne bo že prepozno za ukrepanje v smeri čiščenja našega naravnega okolja. Za konec današnjega uvodnega članka želim deliti z vami nekaj misli modrih severnoameriških Indijancev:

*»Ko je bila ustvarjena Zemlja in na njej vsa živa bitja, je stvarnik ni namenil samo ljudem. Z našimi brati in sestrami – štirinožci, krilatimi bitji in bitji, ki žive v vodah – si delimo nedeljiv življenjski prostor. Najmanjše bilke, najvišja drevesa in vsa živa bitja so skupaj z nami velika družina. Vsi smo bratje in sestre. Enakovredni na Zemlji.« **Iz zahvalne molitve Irokezov***

*»Že zelo zgodaj je otrok razumel, da lahko okoli sebe marsikaj opazi in izve. Pojma praznina nismo poznali. V našem svetu ni bilo ničesar nepomembnega. Tudi nebo ni bilo prazno ali nemo. Povsod naokoli je bilo vse živo. Vsaka stvar, vsako bitje, vse vidno in nevidno, je razodevalo nekaj, iz česar smo se mogli učiti – celo kamen. To je prebujalo silno povezanost z življenjem. Nihče ni bil nikoli sam, čeprav ni bil v družbi drugih. Svet je bil poln življenja in modrosti; osamljenosti Lakota ni poznal.« **Luther Standing Bear iz plemena Lakota***

*»Biti srečen, je naše najvažnejše življenjsko vprašanje. Za Indijanca uspeh ni odvisen od tega, koliko zasluži ali kakšen položaj zaseda v družbi – odvisen je edino od tega, kako srečnega se počuti.« **Beryl Blue Spruce, Indijanka Pueblo***

NAJ VAS SPREMLJA LJUBEZEN!

BOGASTVO ŽIVLJENJA, BOGASTVO SRCA

Trenutki, ki življenju dajejo smisel.

Avtorica članka: Nina Kolar

ŽIVETI V ISKRENOSTI

K pisanju tokratnega članka me je vzpodbudil vnovičen ogled filma, ki me je že pred leti presenetil s pestrostjo značajev in nepričakovanim koncem. V zgodbi, ki bi lahko bila tudi resnična, je avtor izpostavil problem malodušja današnje družbe ter iskanje izhoda iz vsakdana, ki je počasi pričel grizljati srca in ume ljudi na platnu.

Še bolj kot to pa je izpostavil problematiko prepoznavanja resnice in zlaganosti življenja posameznika, kjer sta bila navidezno najbolj aktivna in moralno oporečna lika pod debelo masko fantazij pravzaprav najbolj pasivna in normalna. Seveda je to spoznanje narekoval šele konec zgodbe, meni pa dal misliti, zakaj toliko ljudi v svojih življenjih igra le igre življenja v pravem pomenu besede in **zakaj raje ne zaigra iger svojega iskrenega srca.**

Kako pravzaprav vzpodbuditi iskrenost v odnosih z ljudmi in iskrenost do samega sebe? Igra srca je lahko čudovito doživetje posameznika v skupnosti, ko se zaveda, da je le **iskrenost do samega sebe edina prava pot na poti k uresničitvi svojega poslanstva** za časa svojega življenja. Iskrenost do prepoznavanja srčnih vrednot, stališč in ustvarjanja pristnih medosebnih odnosov vodi k večji kakovosti življenja in razraščanju teh kvalitete srca. S takim življenjem je človek zgled ne le drugim, svojim otrokom in partnerju, ampak tudi samemu sebi, svoji vrhunski biti.

Če je zgled pravi, se bo to jasno odražalo v skladnosti njegovega delovanja misli, telesa in duha, doseganje sreče pa bo tako prijetno vsakodnevno opravilo ne le njega samega, temveč vseh ljudi, s katerimi je v stiku. **Kako je mogoče, da človek šele po dvajsetih letih zakona spozna, da ni živel v skladu s tem, čemur je naposled le dovolil, da je privrelo na plano in ga obdalo z življenjsko energijo in radostjo?** To vprašanje sem si zastavila ob spremljanju razvoja enega izmed karakterjev v filmu.

In kako je zopet mogoče, da je mlada oseba vztrajno skušala postati drugačna, bolj opazna od svojih vrstnikov, pa čeprav skorajda za navidezno ceno svojega življenja in tudi zdravja? Nadalje tudi karakter, ki se je v želji po stopitvi z okolico odpovedal svojemu sinu, ker je bil črn labodji mladič med rumenimi račkami.

Strah pred življenjem, pred pravim izrazom srca je bil tisti, ki je botroval vsem tem skorajda nerazumnim, pa vendar tako zelo človeškim in vsakdanjim izpadom karakterjev na platnu. Kaj nismo po malem praktično vsi taki? **Da ne prisluhnemo vedno utripu in željam srca, ki so v svojem izvoru vedno čiste, iskrene, ljubeče, pozorne, sočutne, pravične, sprejemajoče.** In kje se skriva ta izvor? Tudi sama si kdaj pa kdaj, ko me slepila tega sveta preveč zaslepijo, zaželim piti iz tega vodnjaka dobrote in ljubezni.

Zavedanje, da obstaja neskončen vir raznovrstnih možnosti in izbir, igra s temi izbirami ter iskrenost, ponižnost, zanos in vera. To so po mojem mnenju tisti prinašalci utehe v takih trenutkih, ko si srce želi ene stvari, um pa ga preglasi in nadaljuje svoje zgodbe v naših knjigah življenja.

No, igralcem v filmu je končna sekvenca prinesla trenutek streznitve in razmislek, kakšna je cena zaigranih iger, ko človek zaradi neznanja, nemoči ali namernega zavračanja ne zapolni prostora v srcu z ljubeznijo, ki je ljubezen do njega samega in vsega, kar obstaja. **Biti iskren je ena najtežjih lekcij, ki nam jo prinaša življenje, a hkrati ena izmed tistih lekcij, ki prinašajo najslajše in najbolj trajne darove.**

Nina Kolar, absolventka ekonomije, pesnica in mlada ustvarjalka
Spletna stran: www.mozaik-kreativnosti.com
E-pošta: nina.kolar@mozaik-kreativnosti.com

USTVARJALNA MOČ MISLI **Kako odkrijemo zakladnico v sebi?** **Avtor članka: Roy Goreya**

USTVARJANJE IZ SRCA

Le kdo se ne spomni znamenitih besed Malega Princa, ki pravi: **"Gledati je potrebno s srcem. Bistvo je očem nevidno."** Če bi v svojih življenjih večkrat uspeli s srcem ugledati določene stvari, ki se nam dogajajo, bi jih videli v povsem drugačni luči. Namesto žalosti in obupa bi nas prevzeli radost in sreča, kajti izkušnje, ki jih doživljamo, nas popeljejo naprej po poti ustvarjanja in življenja.

Prav vsi smo ustvarjalci! Nekateri ustvarjamo iz ljubezni, drugi iz strahu, tretji iz obupa, četrti iz svojih misli, peti pa iz svojega srca. Za hip se ustavimo in pomislimo - **takrat, ko smo bili najbolj ustvarjalni in uspešni, smo ustvarjali iz ljubezni, iz srca.** Sploh nismo razmišljali, koliko denarja bomo dobili za naš izdelek ali storitev, temveč smo preprosto sledili svojemu srcu, svojemu hrepenenju in svojim željam.

Knjiga, ki je napisana s srcem, ima drugačno energijo, enako je tudi s pesmijo, romanom ali glasbo. Tudi slika je najlepša takrat, ko jo rišemo v energiji srca, sprejemanja in ljubezni. Le kakšno bi bilo naše delo, če bi ga resnično opravljali s srcem? Če bi nas že navsezgodaj po telesu preplavili mravljinici, ker bi vedeli, da bomo tisti dan ustvarili nekaj izjemnega.

Kako pa se ponavadi obnašamo, ko je treba iti na delo oz. v službo? V mnogih primerih gremo v službo z odporom in komaj čakamo, da oddelamo svojo "osemurno tlako" ter si po nornem delovnem tednu privoščimo počitek čez vikend. A to je le ena plat zgodbe, saj tudi delodajalci niso povsem nedolžni in brez krivde pri našem slabem počutju. Vse prevečkrat nas nadrejeni dobesedno "ubijajo" z nemogočimi roki izdelave projektov, tako da delamo kot konji do poznega večera. Posledica je, da pridemo domov čustveno razrvani in skoraj "pregoreli".

In da ne boste mislili, da so te zgodbe za lase privlečene! Resnične so, saj mi je že marsikateri prijatelj (ali prijateljica) potožil, da v službi preveč zahtevajo od njega, da je delo preveč tempirano in stresno. V sodobnih podjetjih vodstveno osebje gleda le še na to, kako bi iz svojih podrejenih izčrpalo zadnje atome moči. Potem pa se čudijo, zakaj sledijo bolniške in zaposleni, ki ne zdržijo ubijalskega tempa, zapuščajo njihovo podjetje.

Položaj bi bil rešljiv dobesedno čez noč, če bi vsi v podjetju - od fizičnih delavcev pa vse do vodilnih kadrov - razmišljali in delovali v smeri spodbujanja, iskrenosti, sprejemanja, ljubezni in srca. Vendar pa za ljubezen in srce v marsikaterem podjetju na žalost ni prostora, zato se takšnim idejam prenove posmehujejo in jih imajo za "odbite".

Svet, v katerem bi vsakdo deloval in ustvarjal iz svojega svetega prostora v srcu, ne bi potreboval kaznilnic, zakonov in drugih oblik represije. Toda le kako naj bo drugače, če pa je celotna zahodna civilizacija naravnana pretežno materialno in je že zdavnaj pozabila na svoje duhovne in srčne temelje, da ne govorimo o vrednotah? V šolah je vse več nasilja, mamil, pa tudi število otrok z "učnimi težavami" vedno bolj narašča. Seveda, saj starši delujejo iz strahu in neljubezni, svoj strah in nesprejemanje samih sebe pa prenašajo na otroke. Kolo življenja se potem odvrti tako, kot se.

Duhovne resnice starodavnih ljudstev imamo mnogokrat za bedaste (razmislite o uvodnem članku). Glavni Bog v naših življenjih je tisti, ki ima na zadnji strani narisano grbo, na sprednji pa cifro. Vendar se na srečo stvari razvijajo na bolje in število duhovno prosvetljenih ljudi, ki ustvarjajo iz srca, se povečuje. Dandanes tako opažamo trend novih podjetnikov, ki delujejo z ljudmi, za ljudi in imajo ob sebi ustvarjalno ekipo, ki deluje iz srca.

Članek je namenjen temu, da **prebudi čimveč ljudi, da bi začeli delovati iz energije srca v dobro drugih ljudi, v dobro sveta**, kajti če delujemo tako, potem delujemo v prvi vrsti tudi zase.

USTVARJAJMO IZ SEBE, USTVARJAJMO IZ SRCA!

Roy Goreya, motivacijski trener, predavatelj in avtor knjižnih uspešnic

Spletna stran: www.osebna-rast.com

E-pošta: roy.goreya@osebna-rast.com

KOTIČEK ZA SAMORAZVOJ **Korak v neznano, pot pogumnih.** **Avtor članka: Robert Lisac**

ZAKAJ ŠE NISI TO, KAR SI?

Nekoč me je zelo »odštekan« človek vprašal: »**Zakaj še nisi to, kar si?**« Takšnega vprašanja nisem pričakoval. Šok. Vzelo mi je sapo. Šele po globokem vdihu sem nekako spet prišel k sebi. Mrzlično sem začel iskati odgovore, zakaj še nisem to, kar v resnici sem. Precej sem jih naštel, dokler nisem spoznal, da lahko tovrstne razloge brez težav nizam do konca svojega življenja in da je to neplodno početje.

Zelo zanimiva se mi zdi v zgornjem vprašanju besedica »**še**«, ki daje **upanje in zagon**, saj nakazuje potencial, ki se skriva v vsakem človeku. Pri iskanju svoje lastne poti vedno znova brišem stara prepričanja in jih nadomeščam z novimi. Vedno bolj ugotavljam, da nič ni tako, kot sem mislil, da je. Vse, ali skoraj vse, je (vsaj zame) resnično drugače, pogosto v popolnem **nasprotju** z zdravo pametjo, z ustaljenimi normami ter s tradicijo družine in države. **Kar je včeraj bilo pravilno, danes ni več. Kar je danes pravilno, pa verjetno ne bo več pravilno jutri.**

Ali tudi vi prihajate do podobnih zaključkov? Začel sem razmišljati, kaj mi je storiti, če želim postati to, kar v resnici sem. Z veseljem sem ugotovil, da mi je nekajkrat za nekaj blaženih trenutkov le uspelo biti vsaj senca tega, kar sem. To so bili nepozabni trenutki, v katere sem včasih zdrknil čisto slučajno, včasih pa zavestno. Morda predstavlja naslednja osebna izkušnja del odgovora na zgoraj zastavljeno vprašanje?

Nikoli ne bom pozabil, kako sem 1. aprila leta 2001 »slučajno« dirigiral 70-članski pihalni orkester v stavbi, kjer sem služil svoj »civilni vojaški rok«. Dirigenta sem spomnil, da bi bilo na mestu, če si za 1. april malo privošči svoj orkester. V očeh so se mu zasvetile iskrice. Trenutek za tem mi je v roke navdušeno stisnil paličico za dirigiranje in notni zvezek ameriške simfonije, češ da naj jaz stopim na dirigentski oder in navzočim razložim, da je njihov dirigent zbolel.

»**Zakaj pa ne?**« sem si mislil. Ko sem z roko dal orkestru znak, so se vrli glasbeniki na moje začudenje celo odzvali. Celotni orkester je zaigral tako udarno in divje (v pozitivnem pomenu te besede), da so me dinamični valovi najrazličnejših not ponesli skozi neka vrata v čudežni svet, kjer sem se ustrašil sebe ter svojega smešnega in absurdnega mahanja s paličico. V tem stanju so se v meni istočasno prelivali strah in zmagoslavje, negotovost in samozavest, skeleča bolečina in opojni užitki, jing in jang.

Vsa igra mi je ušla iz rok. Po dveh minutah sem prvič poškilil proti vratom, ali je Drago, pravi dirigent, kje blizu, da me odreši, saj sem na tistem podestu postajal vedno manjši, glasbeniki s svojimi klarineti, fagoti, prečnimi flavtami pa vedno večji. Kaj takega pa res še nisem nikoli doživel! Glasbeniki iz Krškega so bili nepozabni, enkratni in so ameriško simfonijo odigrali tako **strastno** do konca, da sem te trenutke doživel kot **nepozabna glasbena nebesa**. Zadnja nota je bila odigrana. Veličastna tišina v vadbenem prostoru in v meni.

Tisti trenutek nisem vedel, kako velikega darila sem bil pravkar deležen. Za hip sem lahko s pomočjo orkestra bil to, kar sem. Nič več in nič manj. Hvala, glasbeniki iz Krškega, hvala Drago, podarili ste mi glasbeni dragulj v obliki neponovljive izkušnje!

Želim si, da bi lahko to čudovito izkušnjo delil z vami, draga bralka, dragi bralec, pa oba veva, da to ne gre. Edino, kar lahko delim z vami, je moje spoznanje, **da je potrebno reči DA, ko s srcem čutite, da je tako prav, pa čeprav možgani zganjajo vik in krik in na ves glas kričijo NEEE! Preglasite ta racionalni NE z glasnim DAAAA-jem, ki prihaja iz vašega srca!**

Morda je to ena od možnih poti, da postanemo vedno bolj to, kar smo?

P. S.: Tokrat ne bom delal reklame za svojo knjigo **KORAK V NEZNANO – POT POGUMNIH**, temveč za knjigo svojega prijatelja Tomaža Korelca. Imenuje se **FILOZOFIJA ZMAGOVALCEV**. Na spletni strani www.creatoor.com si lahko v rubriki **Knjige za uspeh** »downloadate« (naložite v svoj računalnik) **celotno prvo poglavje** te izvrstne knjige in to **brezplačno!** Še en nasvet: Berite jo počasi! Na isti spletni strani prav tako pišem članke za mesečnik. **Vljudno vabljeni, da se nanj naročite!**

P. P. S.: In še zabavni zaključek zgodbe: Še isti večer je pristopil k meni mlad in zagnan učitelj glasbe, ki je igral v tem orkestru. Njegovih ironično-sočnih besed ne bom nikoli pozabil: »Piiiiip, piiiiiip, piiiiiip!!! (Piiip = cenzura, op. p.) Jaz igram v tem orkestru že dolga leta in ga še nikoli nisem smel dirigirati! Ti pa nimaš pojma o glasbi, še not ne znaš brati, pa ti je Drago dovolil dirigirati. Tega pa res ne razumem!« Bil sem tiho in se smejal, saj tega veličastnega dogodka tudi sam nisem razumel.

Robert Lisac, avtor knjige »Korak v neznanu – pot pogumnih«
E-pošta: samorazvoj@hotmail.com

KLJUČ DO SREČE SKOZI OČI UČITELJICE

Razmišljanja o vrednotah življenja.
Avtorica članka: **Ljuba Žerovc**

O STRAHU PRED IZPOSTAVITVIJO

Strah pred izpostavitvijo nam je **vcepljen že s samim rojstvom**. Kdo je že videl novorojenčka, ki bi sproščeno in z zadovoljnim nasmehom sam od sebe vstopil v povsem novo, neznanu okolje, med neznane ljudi, pod bleščeče reflektorje, pri čemer jih dobi še po ritki? Če ga k temu ne bi prisilili porodni krči, bi ostal v svojem toplu in varnem bivališču neomejeno dolgo.

Ta prva travmatična izkušnja izpostavitve je globoko zakopana v slehernem človeku. Zato se v njem pred vsako novo izpostavitvijo sproži povsem instinktiven strah pred ponovitvijo obrojstne izkušnje. Vendar pa izpostavitvam nihče ne more ubežati. Te se nenehoma dogajajo, včasih celo nasilno. Po rojstvu, ki si ga nisi želel, se nadaljuje s prvim prihodom v jasli ali v vrtec, česar si tudi nisi želel. Nadaljuje se z vstopom v šolo, s študijem, s prvo zaposlitvijo, kjer si prisiljen početi tisto, kar od tebe pričakujejo. Če se na kakršenkoli način upiraš, te takoj prepričajo z argumenti. Če še naprej trmoglaviš, storijo vse, da se ti pripetijo razne neprijetne posledice.

Vse življenje se tako boriš s strahom pred neznanim in tujim ter z jezo, ki jo je izzvalo prisiljevanje v neke situacije, v katerih se moraš nenehno nekemu ali nečemu izpostavljati. Kakšen nepristrani opazovalec človeških življenj bi morda utegnili dobiti vtis, da življenje posameznika ni nič drugega kot ena sama nepretrgana veriga prisil, izsiljevanj in neprestanih izpostavljanj neprijetnim, bolečim situacijam – ter nenehnega prizadevanja tega posameznika, da bi premagal strah oziroma ga skril, da ga drugi ne bi opazili.

Vendar pa nam življenje kar naprej deli lekcije, takšne ali drugačne. Slejkoprej spoznamo, da nam odpor jemlje veliko energije, da nas strah izčrpava in da nas jeza peha v bolezen. Le največji omejevalci in nevrotiki med nami tega ne spoznajo, vsi ostali pa postajamo kameleoni in se prilagajamo, kajti naša sposobnost prilagajanja je neverjetna in brezmejna.

Seveda čutimo strah, odpor in jezo, vendar pa ta občutja znamo prav kameleonsko prikriti. A izdaja nas nebodijetrebna govorica telesa: rdečica ali bledica na obrazu, potne kaplje na čelu, tresoč glas, hladne, potne dlani, pretirane kretnje ali skrivanje rok po žepih, za hrbti, postavljanje obrambnih "okopov" s pomočjo torbic, časopisov itn., da o zavozlanem prebavnem sistemu in pospešeni peristaltiki niti ne govorim.

Vsaka izpostavitve je stresna situacija, v kateri moramo vedno znova premagovati sami sebe. Pri tem pa naletimo na prav zabaven paradoks. Če premagaš samega sebe, si v bistvu poraženec. Ali je to potem sploh kakšna zmaga? Morda bi bilo bolje reči: *vzpodbujati* samega sebe? V tem primeru bi potem lahko govorili o zmagi, kajti sami sebe bi usmerili v bolj pozitiven način izničenja strahu.

Občudujem igralce in skorajda zavidam tistim govorcem, voditeljem in motivatorjem, ki so uspešno premagali svoj strah pred izpostavitvijo in razvili takšno obliko sproščenosti, da skoraj že meji na neresnost. Sproščeno in neobremenjeno klepetajo s poslušalstvom oziroma gledalstvom, norčavo plešejo, se ljubeznivo posmehujejo prisotnim in sebi, spuščajo čudne neartikulirane glasove, pripovedujejo dovtype ter kot iz rokava stresajo duhovitosti in razne šaljive opazke. Pa ne samo to – s svojim nastopom znajo motivirati tudi vse prisotne in jim vliči upanje in pogum, da se podajo na pot spreminjanja samega sebe.

Takšne ljudi z užitkom gledam in poslušam. Le kako jim to uspeva!? Sprašujem se, ali je morda njihovo vedenje samo drugačna oblika prikrievanja strahu pred izpostavitvijo. Morda so neozdravljivi nevrotiki ali celo neke vrste mazoekshibicionisti, ki so zasvojeni z nastopanjem. Le kdo bi se sicer pri zdravi pameti sam od sebe želel nenehno izpostavljati v javnosti?

Možno je tudi, da so ti ljudje zelo močne osebnosti, ki so že zdavnaj premagale svoj strah oz. same sebe. Se pravi, da so postale poraženci, iz česar sledi, da kot poraženci ničesar več ne morejo izgubiti, zato so lahko sproščene, svobodne, neobremenjene. Iz česar spet sledi, da na podlagi tega lahko počenjajo, kar jih je volja. **In tako postane njihov poraz v bistvu zmaga. Ali to pomeni, da sta zmaga in poraz eno in isto? Če je to res, česa bi se potemtakem bilo še treba bati?**

Naj vam ob zaključku razmišljanja nanizam še nekaj modrih misli o pogumu in strahu, ki jih najdete v knjigi **MODROSTI ZBRANE IZ VERZOV STKANE**«:

***Ne boj se dogodkov, ki še niso se zgodili,
saj ne veš, če se ti bodo res kdaj pripetili!
A tudi če zgodi se, pred čemer na skrivaj drhtiš,
ni nujno, da zgodilo se bo tako, kot se bojiš.***

***Strah ima pogosto tudi dobro stran:
Le če boš prestrašen, boš resnično zbran!***

***Kadar dajemo vzpodbudo ljubljene osebi,
z njo vlivamo zaupanje in pogum še sebi.***

***Strahu ni treba skrivati in ga zatajevati,
ne smeš pa oblasti nad sabo mu dovoljevati!***

***Pogum, ki kazati ga moraš in ga dokazovati,
od strahu pred neuspehom zna nevarnejši postati.***

E-pošta: ljuba.zerovc@modrostizbrane.com

MODRE MISLI ZA VSAK DAN
Misli, ki vas bodo motivirale za vrhunske dosežke.

»Besede so podobne rentgenskim žarkom, če jih pravilno uporabljamo: gredo skozi karkoli.« Aldous Huxley

»Življenjska modrost je vedno globlja in širša kot človeška modrost.« Maksim Gorki

»Motiti se je človeško, odpustiti je božansko.« Alexander Pope

ANEKDOTE E-MESEČNIKA
Resnične zgodbe, ki vas bodo spravile v smeh.

PRINAŠALEC NOVICE

Henrik IV. je imel svojega konja nadvse rad in je zagrozil, da bo dal obesiti tistega, ki mu bo prvi naznanil, da je konj poginil. Ko se je to zgodilo, je prišel h kralju neki Gaskonjec, rekoč:

»Vaš konj, oh, vaš lepi konjiček ...«

»Je poginil?« je ves iz sebe vzkliknil kralj.

»Tako boste obešeni, veličanstvo,« je pripomnil Gaskonjec, »ker ste si prvi sporočili to novico.«

VEDNO SAMO JEREBICE

Pater Coton je grajal Henrika IV. zaradi pogostih skokov čez zakonski plot. Kralj je nato očeta Cotona več dni zapored vabil na kosilo in ga gostil z jerebicami, jerebicami in spet jerebicami. Nekega dne so se duhovniku jerebice do kraja uprle, pa je dejal:

»Vedno samo jerebice!«

Henrik IV. je odgovoril: »Vedno samo kraljica!«

KO PODKUPNINA ODPOVE

Poljaki se sploh niso zmenili za grožnje, zato je Henrik V. sklenil podkupiti vodilne člane poljske vlade z denarjem. V sprejemno dvorano je dal prinesiti nekaj vreč zlata in rekel odposlancem, da jim je vso zlato na voljo. Eden izmed poljskih odposlancev je uganil namere Henrika V. Snel si je s prsta zlat prstan, ga vrgel v vrečo in dejal:

»Dovolite, veličanstvo, da dodam tole malenkost?«

UMAKNITI SE NORCU

Ludwig Holberg, ki ga imajo nekateri za danskega Moliera, se je mirno sprehajal po ulici, ko je nenadoma stopil predenj mlad mož in mu rekel:

»Jaz se norcu nikdar ne umaknem!«

»Jaz pa vedno,« se je znašel Holberg in stopil v stran.

[[SPLETNA KNJIGARNA](#)] [[OSEBNO SVETOVANJE](#)] [[FORUM KORAKI DO USPEHA](#)] [[BREZPLAČNE E-KNJIGE](#)]

Izdajatelj: WWW.OSEBNA-RAST.COM

© OSEBNA RAST 2005

E-pošta: roy.goreya@osebna-rast.com